

תשס"ה (06 במרץ)

יום א', כ"ה ב

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

"ספר זה מיועד ל..."

לפני מספר ימים, הזכרנו ב'דף' ציטוט מ'פתח דבר' בספר, "**סוד המוח היהודי**". בטיוול שבו הוא נמצא עם חבר שלו לעבודה, ראה המחבר את החבר מעיין בספר התנ"ך. שאלו ב'עדינות': "התחלת להתקרב לדת?" "מה זה קשור", חייך החבר, "אני אוהב את סיפורי התנ"ך. חוץ מזה", הוא הוסיף, "התנ"ך יפה מכדי שיהיה נחלתם של הדתיים בלבד..."

המשך הרהורי המחבר לטעמים שהניעו אותו לכתוב את הספר מצאו חן בעינינו, וברצוננו להביאם לפניכם:

"שנים לאחר מכן, כאשר התחלתי להעביר הרצאות וסדנאות בתחום הזכרון, צלצל הטלפון בדיוק כשציפיתי בטלביזיה. על הקו היה רבה של אחת הישיבות החשובות בירושלים. "רצינו להזמין אותך לתת הרצאה אצלנו בישיבה", ביקש. תגובתי לבקשה זו היתה בדיעבד מטופשת למדי. "אולי אתה לא יודע... אבל אני לא אדם דתי", יצא לי. "זה בסדר גמור", הגיב הרב בנועם. "אנחנו לא נאכל אותך מיד..."

שני האירועים האלה לימדו אותי שיעור חשוב בחיים. ידע וחכמה אינם רכושם הבלעדי של דת, גזע, קבוצה או אדם יחיד. הם שייכים לכל העולם. הבעיה היא שרוב בני האדם רוכשים את השכלתם ממקורות מוגדרים מראש. הם לא יתקרבו למקורות "הרחוקים" מעולמם. אותו מנהל שישב לידי באוטובוס ואותו רב ישיבה היו יוצאי דופן. הם שאפו ללמוד דברים חדשים ממקורות "לא קונבנציונליים" מבחינתם, הרחוקים מעולמם ואולי אף סותרים אותו בתכלית. שניהם מסמלים עבורי סמל לפתיחות מחשבה.

כאשר סיפרתי לחברים על הספר שאני כותב, התגובות היו צפופות. חבריי ה'חילוניים' הודיעו לי כי הספר לא יעניין אותם כי הוא "יהודי מדי". חבריי ה'דתיים' [בשני המקרים, המרכאות הן שלי. מג] הודיעו לי כי הספר בעייתי כיוון שהוא "חילוני מדי". **ספר זה מיועד אפוא לכל מי שאינו חבר שלי...** וברצינות, ספר זה מוקדש לכל מי שאינו פוחד, לא מחוכמת חז"ל וציטוטים מקראיים, ולא מהרעיון ליישם את החוכמה הקדומה בנושאים נטולי קדושה, כמו עסקים ולימודי חול.

והכתוב מטה – לימודי חול הם או לימודי קודש...?

במסגרת המאבק של היישוב העברי בשלטון המנדטורי, שימשה גם התשתית התעופתית הצבאית של הבריטים בארץ יעד לפעולות ארגוני המחתרת. בסוף שנת 1945 ובתחילת 1946 התחדש מאבק זה. שיא הפעילות המחתרתית כנגד מתקני חיל-האוויר המלכותי הבריטי בארץ היה בליל 25 בפברואר [אור להיום, ה- **כ"ה באדר א'**] 1946, הוא "**ליל האווירונים**". אירגוני המחתרת, שפעלו אז במתואם במסגרת "תנועת המרי העברי", תקפו שלושה שדות תעופה של חיל-האוויר המלכותי הבריטי בעת ובעונה אחת: לוחמי האצ"ל תקפו את קסטינה (חצור) ולוד, ואילו לוחמי הלח"י - את כפר סירקין. בהתקפות אלה הושמדו 20 מטוסים, מהם מטוסי ספיטפייר ואנסון בלוד ומטוסי האליפקס בקסטינה. מטוסים נוספים נפגעו. בעקבות "ליל האווירונים" עורער מעמדה של

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', כ"ה ב תשס"ה (06 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ארץ-ישראל כבסיס רגוע ובטוח למטוסי חיל-האוויר המלכותי הבריטי, וחלק מהמטוסים שנותרו בה פונו תוך זמן קצר לשדות תעופה במצרים.

<http://www.iaf.org.il/Templates/FlightLog/FlightLog.aspx?lang=HE&lobbyID=40&folderID=48&subfolderID=319&docfolderID=340>

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל